

Sygn. akt V KK 429/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego,
w sprawie **B. M.**

skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 15 lutego 2022 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 18 marca 2021 r., sygn. akt IV Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt II K [...],

**I.1. uchyla wyroki Sądów obu instancji w części dotyczącej
czynu opisanego w pkt III akt oskarżenia i w tym zakresie
uniewinnia oskarżonego, a kosztami procesu obciąża Skarb
Państwa,**

2. zwraca oskarżonemu uiszczoną opłatę kasacyjną w kwocie 450 zł;

II. oddala kasację w pozostałej części jako oczywiście bezzasadną i w tym zakresie zwalnia oskarżonego od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. – po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2021 r. apelacji oskarżonego i jego obrońcy – utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z 15 października 2020 r., którym B. M. skazany został na trzy kary jednostkowe pozbawienia wolności: 2 lat, roku i 1 miesiąca za przestępstwa określone w ustawie z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej u.p.n.) – odpowiednio – z art. 62 ust. 2 w zb. z art. 59 ust. 1 w zw. z art. 12 k.k. i zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 62 ust. 2 i z art. 62 ust. 1.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca, podnosząc cztery zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa materialnego (art. 62 ust. 1 u.p.n.; art. 62 ust. 2 u.p.n.) oraz procesowego (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 458 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.; art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w G. w pisemnej odpowiedzi na kasację zażądał jej oddalenia jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja w części odnoszącej się do skazania za występki z art. 62 ust. 1 u.p.n. (zarzut z pkt 1) zasługiwała na uwzględnienie; w pozostałym zakresie okazała się niezasadna w stopniu oczywistym (zarzuty z pkt 2-4).

I

Ugruntowany jest w judykaturze pogląd, że narkotyk będący przedmiotem przestępstwa z art. 62 u.p.n. musi spełniać nie tylko kryterium przynależności grupowej do związków wymienionych w załączniku do tego aktu prawnego, ale również kryterium ilościowe pozwalające na co najmniej jednorazowe użycie w celu

osiągnięcia choćby potencjalnego efektu odurzenia lub innego charakterystycznego dla działania substancji psychotropowej (zob. postanow. SN z 28 października 2009 r., I KZP 22/09, OSNKW 2009, z. 12 poz. 103; wyroki SN: z 4 listopada 2008 r., IV KK 127/08, z 16 kwietnia 2009 r., IV KK 418/08, z 20 stycznia 2010 r., II KK 289/08, z 20 kwietnia 2011 r., IV KK 26/11, z 18 maja 2017 r., IV KK 444/16). Chodzi tu zatem również o wymienioną w art. 62a u.p.n. „nieznaczną ilość” narkotyku, odpowiadającą doraźnym potrzebom osoby uzależnionej, a więc o jedną, góra dwie porcje.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy i przyjmując – w oparciu o art. 118 § 1 k.p.k. – że skarżący w istocie wyraził w motywacyjnej części kasacji zarzut obraży art. 433 § 1 k.p.k., należało stwierdzić, że znaleziona u B. M. w dniu 19 lutego 2019 r. śladowa ilość (niemierzalna) marihuany i amfetaminy niewątpliwie nie mogłaby wywołać efektu odurzenia. Dlatego zarzut kasacyjny w tej mierze wypadało uznać za trafny, co skutkowało musiło uchYLENIEM wyroków Sądów obu instancji w części odnoszącej się do czynu polegającego na nielegalnym posiadaniu śladowej ilości (niemierzalnej) narkotyku i – wobec oczywistej niesłuszności skazania za ten czyn – wydaniem w tym zakresie uniewinniającego rozstrzygnięcia (art. 537 § 2 k.p.k.); o kosztach procesu orzeczono po myśli art. 632 pkt 2 k.p.k. Częściowe uwzględnienie kasacji legło u podstaw decyzji o zwrocie skazanemu uiszczonej opłaty (art. 527 § 4 k.p.k.).

II

1. Nie miał natomiast racji skarżący, utrzymując, że nielegalne posiadanie 9,97 g marihuany i 15,99 g amfetaminy nie wyczerpywało znamion przestępstwa z art. 62 ust. 2 u.p.n. Od dawna już utrwalone jest w orzecznictwie zapatrywanie, że jeśli będącym przedmiotem czynu ilość środków odurzających i substancji psychotropowych mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to „znaczna” ilość w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (zob. postanow. SN z 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009, z. 10, poz. 84). Przyjmuje się w orzecznictwie, że typową porcją pozwalającą na odurzenie jednej osoby jest w przypadku marihuany 1 g, natomiast w przypadku amfetaminy 0,1 g (zob. postanow. SN z 3 grudnia 2020 r., I KK 167/20). Zatem *in concreto* 9,97 g marihuany mogłoby odurzyć się ok. 10 osób,

natomiast 15,99 g amfetaminy mogłoby odurzyć się ok. 150 osób. Sumując: bezbłędnym postąpieniem było uznanie takiej łącznej ilości narkotyków za „znaczną” i zakwalifikowanie czynu z art. 62 ust. 2 u.p.n.

2. Atakując orzeczenie dotyczące czynu ciągłego, jaki miał miejsce w okresie od 26 stycznia 2017 r. do 23 sierpnia 2018 r., skarżący przeszedł do porządku nad regulacją z art. 519 k.p.k., według którego kasacja strony winna odnosić się do wyroku odwoławczego. Błędem obrońcy było zatem zrezygnowanie ze wskazania jako naruszonego przepisu art. 433 § 2 k.p.k. Autor kasacji, usiłując podważyć skazanie B. M. za popełnienie przestępstwa, za które wymierzono sprawcy karę 2 lat pozbawienia wolności, skoncentrował się w istocie na dwóch kwestiach. Jego podejście wymagało jednak zdecydowanie krytycznej oceny.

Po pierwsze: co prawda Sąd *a quo* rzeczywiście uchylił się od dokonania oceny zeznań 31 świadków, których relacje nie potwierdzały koncepcji oskarżyciela publicznego (było to bez wątpienia poważne uchybienie), niemniej wadliwość tę sanował Sąd odwoławczy, który – respektując wynikającą z art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. dyspozycję - ocenił owe zeznania jako niewiarygodne i, co istotne, przekonywająco umotywowował swój punkt widzenia. Z tego względu pozostawał on pod ochroną art. 7 k.p.k.

Po drugie: Sąd drugiej instancji rozważył w stopniu należytym krytyczne tezy wysunięte w apelacji pod adresem dokonanej przez Sąd *meriti* oceny opinii biegłego z zakresu slangu narkotykowego J. W. Na jakość tej opinii, a więc jej jasność i kompletność, nie mógł rzutować ani fakt nieustalenia przez biegłego danych osobowych rozmówców skazanego, ani brak ustalenia ilości tabletek extasy.

3. Dlatego Sąd Najwyższy oddalił kasację w omówionym wyżej zakresie jako oczywiście bezzasadną. Względy słuszności, związane z częściowym podzieleniem wywodów skarżącego, przesądziły o zwolnieniu skazanego od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu kasacyjnym (art. 624 § 1 k.p.k.).

4. Warto na koniec zasygnalizować, że wobec uniewinnienia oskarżonego od popełnienia jednego z czynów utraciło moc orzeczenie o karze łącznej i tym samym wystąpiła potrzeba wydania przez Sąd właściwy orzeczenia o nowej karze łącznej, obejmującej kary jednostkowe pozbawienia wolności – roku i 2 lat.

a.s.